

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

10726 *Llei 41/2015, de 5 d'octubre, de modificació de la Llei d'Enjudiciament Criminal per a l'agilització de la justícia penal i l'enfortiment de les garanties processals.*

FELIPE VI

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegen i entenguen aquesta llei.

Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei següent i jo la sancione:

PREÀMBUL

I

La proposta de Codi Processal Penal presentada per la Comissió Institucional per a l'elaboració d'un text articulat de Llei d'Enjudiciament Criminal, constituïda per Acord del Consell de Ministres de 2 de març de 2012, actualment sotmés a informació pública i debat, planteja un canvi radical del sistema de justícia penal la implantació del qual requereix un ampli consens. Mentre aquest debat es manté, en la confiança de trobar el màxim concert possible sobre el nou model processal penal, és necessari afrontar immediatament certes qüestions que no poden esperar a ser resoltes amb la promulgació del nou text normatiu que substituïska la més que centenària Llei d'Enjudiciament Criminal.

En aquesta llei es regularan les qüestions que no requereixen desplegament mitjançant una llei orgànica, que tindran una regulació paral·lela en una norma amb aquest rang, i que són les següents: a) la necessitat d'establir disposicions eficaces d'agilització de la justícia penal a fi d'evitar dilacions indegudes, b) la previsió d'un procediment de decomís autònom, c) la instauració general de la segona instància, d) l'ampliació del recurs de cassació i e) la reforma del recurs extraordinari de revisió.

II

Hi ha certes mesures, de senzilla implantació, que permeten evitar dilacions innecessàries, sense cap minva dels drets de les parts: a) la modificació de les regles de connexitat i la seua aplicació en determinar la competència dels tribunals; b) la reforma del règim de remissió per la policia judicial als jutjats i al Ministeri Fiscal dels atestats relatius a delictes sense autor conegut; c) la fixació de terminis màxims per a la instrucció, i d) la regulació d'un procediment monitori penal.

La reforma de les regles de connexitat suposa una racionalització dels criteris de conformació de l'objecte del procés, a fi que tinguen el contingut més adequat per a la seua ràpida i eficaç substanciació. Amb això es pretén evitar l'automatisme en l'acumulació de causes i l'elefantiasi processal que es posa de manifest en els denominats macroprocessos. L'acumulació per connexió només té sentit si concorren certes circumstàncies taxades que s'expressen en l'article 17.1 i 2 de la Llei d'Enjudiciament Criminal, quan el coneixement dels assumptes per separat no resulte més aconsellable. Aquesta valoració de la concurrència de les regles i condicions de connexitat correspon en exclusiva al jutge instructor. La novetat de la reforma consisteix a establir que la simple analogia o relació entre si no constitueix una causa de connexió i només es justifica l'acumulació quan, a instància del Ministeri Fiscal, en la seua condició de defensor de la legalitat i de l'interés públic, el jutge ho considere més convenient per a l'esclariment dels

fets i la determinació de les responsabilitats procedents, llevat que supose excessiva complexitat o dilació per al procés, i sempre que amb això no s'altere la competència. Així, a més, s'evitarà el freqüent trasbals de causes entre distints jutjats a la recerca del que haja de conèixer de l'assumpte per una simple coincidència de la persona a qui s'atribueixen distints delictes.

També constitueix una mesura d'agilització, senzilla de portar a la pràctica, la consistent a evitar l'ús irracional dels recursos humans i materials de l'Administració de Justícia per a gestionar els atestats policials sense autor conegut, perquè donen lloc en els jutjats a innecessàries obertures de diligències que són immediatament arxivades prèvia conformitat del Ministeri Fiscal. Es tracta d'un treball superflu i pertorbador. Per a garantir un adequat control judicial basta que aquests atestats siguin conservats per la policia judicial a disposició de jutges i fiscals. No obstant això, la remissió a l'autoritat judicial serà preceptiva en tot cas respecte a matèries especialment sensibles, com són els delictes contra la vida, contra la integritat física, contra la llibertat i indemnitat sexuals o els delictes relacionats amb la corrupció. Hauran de remetre's també tots els atestats en què, passades les primeres setanta-dos hores, la policia judicial efectue qualsevol diligència tendent a la identificació de l'autor, sempre que presente algun resultat. Es tracta de garantir que no hi haurà investigacions autònomes de la policia, però evitar també que totes les causes acaben recalant en els jutjats quan no hi haja avanç respecte de la situació inicial.

D'altra banda, seguint la proposta de la Comissió Institucional abans mencionada, per a la finalització de la instrucció, se substitueix l'exigu i inoperant termini d'un mes de l'article 324 de la Llei d'Enjudiciament Criminal per terminis màxims realistes el transcurs dels quals sí que provoca conseqüències processals. Es distingeixen els assumptes senzills dels complexos, i la seua qualificació inicial correspon al òrgan instructor. Es preveu la possibilitat de la pròrroga d'aquests últims a instància del Ministeri Fiscal, com a garant de la legalitat exarticle 124 de la Constitució, i en tot cas, oïdes les parts personades, i, per a tots els supòsits, d'una pròrroga excepcional a instància de qualsevol de les parts personades i oïdes les altres, amb molta flexibilitat, però de manera que finalment existisca un límit temporal infranquejable en què el sumari o les diligències prèvies hagen de concloure i haja d'adoptar-se la decisió que siga procedent, bé la continuació del procediment ja en fase intermèdia, bé el sobreseïment de les actuacions. Per a la determinació dels terminis ordinaris de sis i de díhuit mesos, segons es tracte d'un assumpte senzill o complex, respectivament, s'ha pres com a referència els terminis mitjans de duració de la instrucció, tal com es reflecteixen en els estudis estadístics judicials i fiscals. Es tracta, doncs, de terminis fiables en què les diligències instructoras han d'haver complit ja els seus fins. No obstant això, el sistema preveu regles d'adequació dels terminis a la realitat de la instrucció, de manera que una causa inicialment declarada senzilla pugua transformar-se en complexa, i que situacions com la declaració del secret de les actuacions, cosa que de fet ocorrerà en el supòsit d'intervenció de les comunicacions, no afecten el còmput dels terminis, atés que en aquest cas es veurà interromput. El mateix succeirà si l'instructor acorda el sobreseïment provisional en considerar que no pot avançar-se de manera positiva en la tramitació de la causa per qualssevol circumstàncies. A manera de clàusula de tancament d'aquesta nova regulació s'elimina qualsevol risc d'impunitat pel transcurs dels esmentats terminis atés que s'exclou que el seu esgotament done lloc a l'arxivament automàtic de les actuacions, fora dels supòsits en què siga procedent el sobreseïment lliure o provisional de la causa.

Adicionalment, com també va proposar la Comissió, s'estableix el procés per acceptació de decret. Es tracta d'un procediment monitori penal que permet la conversió de la proposta sancionadora realitzada pel Ministeri Fiscal en sentència ferma quan es compleixen els requisits objectius i subjectius previstos i l'encausat dóna la seua conformitat, amb preceptiva assistència lletrada. Seguint un model de provat èxit en el dret comparat, s'instaura un mecanisme d'acceleració de la justícia penal que és summament eficaç per a descongestionar els òrgans judicials i per a dispensar una ràpida resposta punitiva davant de delictes d'escassa gravetat la sanció dels quals pugua quedar en multa o treballs en benefici de la comunitat, totalment respectuos amb el dret de defensa.

L'objectiu d'aquesta reforma és l'establiment d'una via de resolució anticipada de les causes penals per a delictes de menor entitat, aplicable amb independència del procediment que els corresponga. Resulta, doncs, aplicable tant als delictes lleus com als delictes menys greus que es troben dins del seu àmbit material d'aplicació, a instància del Ministeri Fiscal i abans de la conclusió de la fase d'instrucció. També respon a la possibilitat de culminar la fase de diligències d'investigació del Ministeri Fiscal amb una elevació de les actuacions al jutjat d'instrucció que implique no ja la posada en coneixement del fet sinó, *de facto*, la sol·licitud de la sentència i pena corresponent. La seua efectiva aplicació implicarà una reducció significativa de les instruccions i ulteriors judicis orals, la qual cosa redunda també en benefici de l'acurtament de la denominada «fase intermèdia» dels procediments.

III

La Directiva 2014/42/UE, del Parlament Europeu i del Consell, de 3 d'abril de 2014, sobre l'embargament i el decomís dels instruments i del producte del delictes en la Unió Europea exigeix als estats membres articular vies per a la seua implementació, en especial per a permetre l'efectivitat de les noves figures de decomís. Es regula així un procés de decomís autònom que permeta la privació de la titularitat dels béns procedents del delictes a pesar que l'autor no puga ser jutjat. El procediment respon a un equilibri entre l'agilitat que li és pròpia i les garanties per a les persones demandades. S'ha optat per la remissió al procediment verbal de la Llei d'Enjudiciament Civil, la qual cosa contribueix a la seguretat jurídica. S'han inclòs, no obstant això, les especialitats pròpies del procediment en l'articulat i un sistema de recursos basat en el procediment abreujat. Es preveu a més la fase d'execució dels béns decomissats, en la qual la investigació associada serà dirigida pel Ministeri Fiscal, sense detriment de les funcions investigadores d'aquest en la fase prejudicial. Aquesta regulació ha de posar-se en context amb les modificacions del decomís que per la seua banda introdueix la reforma del Codi Penal, i en concret, com a complement d'aquella, s'ha previst ara la intervenció en el procediment dels tercers que es puguen veure afectats pel decomís. Els seus drets es garanteixen no sols en aquest procediment, sinó amb l'articulació d'un recurs d'anul·lació, per remissió novament a la Llei d'Enjudiciament Civil, en cas que la resolució s'haja dictat sense considerar la seua condició d'interessat en la causa.

IV

A pesar que la Llei Orgànica del Poder Judicial estableix les oportunes previsions orgàniques per a la generalització de la segona instància en el procés penal, en desplegament del dret reconegut per l'article 14.5 del Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics, de conformitat amb el qual tot condemnat per delictes podrà sotmetre a revisió la causa davant d'un tribunal superior, l'absència de regulació processal del recurs d'apel·lació contra les sentències dictades per les audiències provincials i per la Sala Penal de l'Audiència Nacional, prèvia celebració de judici davant dels dits òrgans judicials, manté una situació insatisfactòria que, atés que ha de compensar-se amb més flexibilitat en l'enteniment dels motius del recurs de cassació, desvirtua la funció del Tribunal Suprem com a màxim intèrpret de la llei penal. Per això, es procedeix a generalitzar la segona instància, i s'estableix la mateixa regulació actualment prevista per a l'apel·lació de les sentències dictades pels jutjats penals en el procés abreujat, si bé adaptant-la a les exigències tant constitucionals com europees. S'ha considerat oportú completar la regulació del recurs d'apel·lació amb noves previsions legals relatives a l'error en la valoració de la prova com a fonament del recurs i al contingut de la sentència que l'òrgan ad quem podrà dictar en aquestes circumstàncies, la finalitat última de les quals és ajustar la reglamentació d'aquesta matèria a la doctrina constitucional i, en particular, a les exigències que dimanen del principi d'immediatesa. En relació amb la primera qüestió, quan l'acusació al·legue aquest motiu com a base del seu recurs, ja siga a fi d'anul·lar una sentència absolutòria, ja per a agreujar les condicions fixades en una condemnatòria,

haurà de justificar la insuficiència o falta de racionalitat d'aquesta o que s'aparta manifestament de les màximes d'experiència o l'omissió de tot raonament sobre alguna de les proves efectuades, sempre que siguen rellevants, o la nul·litat de les quals haja sigut improcedentment declarada. En aquesta tessitura, el tribunal d'apel·lació veurà limitades les seues facultats a declarar la nul·litat de la sentència quan siga procedent, i haurà de fixar l'abast d'aquesta declaració, és a dir, si afecta exclusivament la resolució de l'òrgan a quo o si s'ha d'estendre al judici oral i, en aquest últim cas, si ha de donar-se una nova composició a aquest òrgan a fi de garantir-ne la imparcialitat.

V

Junt amb la reforma de la segona instància és necessari remodelar la cassació per a aconseguir que complisca de manera eficaç la seua funció unificadora de la doctrina penal. Actualment un percentatge limitat de delictes té accés al recurs de cassació i, per consegüent, la seua interpretació unificadora la duen a terme les audiències provincials, la qual cosa no garanteix un tractament homogeni per a tota Espanya. A aquesta realitat s'uneixen les successives reformes del Codi Penal, a impulsos d'exigències socials, transposició de directives europees o amb motiu del compliment de normatives internacionals, l'última de les quals en virtut de la Llei Orgànica 1/2015, de 30 de març, ha suposat canvis profunds en la llei substantiva. Davant d'aquesta situació es feia imprescindible una reforma de l'àmbit material del recurs de cassació per a permetre que el Tribunal Suprem aportara l'exigible uniformitat en aquestes matèries.

Per a fer possible l'accés dels nous delictes al recurs de cassació, la reforma preveu distintes mesures que actuaran com a contrapesos per a equilibrar el model i fer-lo plenament viable. En primer lloc, es generalitza el recurs de cassació per infracció de llei, si bé tancat al motiu primer de l'article 849, i reservant la resta dels motius per als delictes de més gravetat. En segon lloc, s'exclouen del recurs de cassació les sentències que no siguen definitives, és a dir, aquelles que es limiten a declarar la nul·litat de les resolucions recaigudes en primera instància, per considerar-se que en aquestes situacions la cassació es convertiria en un tràmit superflu i dilatori, sense que supose sostroure la causa al coneixement del Tribunal Suprem, atés que aquesta via impugnativa romandrà oberta una vegada resoltes les causes de nul·litat. I, finalment, s'institueix la possibilitat que el recurs pugua ser no admés a tràmit per mitjà de providència «succintament motivada» per unanimitat dels components de la sala quan no tinga interès cassacional, encara que exclusivament quan es tracte de recursos interposats contra sentències dictades per les audiències provincials o la Sala Penal de l'Audiència Nacional. A l'efecte de determinar l'existència d'aquest interès cassacional s'hauran de prendre en consideració diversos aspectes, entre altres, els següents: si la sentència contra la qual es recorre s'oposa obertament a la doctrina jurisprudencial emanada del Tribunal Suprem, si resol qüestions sobre les quals hi haja jurisprudència contradictòria de les audiències provincials, o si aplica normes que no faça més de cinc anys que estan en vigor, sempre que, en aquest últim cas, no hi haja una doctrina jurisprudencial del Tribunal Suprem ja consolidada relativa a normes anteriors d'igual o semblant contingut.

D'aquesta manera, hi haurà doctrina de la Sala Segona del Tribunal Suprem en totes les matèries, substantives, processals i constitucionals.

VI

Finalment, la necessitat d'establir en l'ordenament espanyol una via legal de compliment de les sentències dictades pel Tribunal Europeu de Drets Humans, fins ara sense altra cobertura que la interpretació jurisprudencial, imposa la reforma dels motius del recurs de revisió, en el marc de la millora tècnica dels diversos supòsits i amb inclusió també de la possibilitat d'impugnació de sentències penals que puguen resultar contradictòries amb la dictada posteriorment en un altre ordre jurisdiccional sobre una qüestió prejudicial no devolutiva i de les sentències dictades en els procediments de

decomís autònom en cas que la ulterior sentència penal recaiguda en el procediment principal no considere acreditat el fet delictiu que va habilitar el decomís.

Article únic. *Modificació de la Llei d'Enjudiciament Criminal.*

La Llei d'Enjudiciament Criminal es modifica en els termes següents:

U. Es modifica l'apartat 3 de l'article 14, que queda redactat de la manera següent:

«3. Per al coneixement i la decisió de les causes per delictes als quals la llei assenyalava pena privativa de llibertat de duració no superior a cinc anys o pena de multa siga quina siga la seua quantia, o qualssevol altres de distinta naturalesa, bé siguen úniques, conjuntes o alternatives, sempre que la duració d'aquestes no excedisca els deu anys, així com per delictes lleus, siguen o no incidentals, imputables als autors d'aquests delictes o a altres persones, quan la comissió del delictes lleus o la seua prova estiguen relacionades amb aquells, el jutge penal de la circumscripció on el delictes va ser comés, o el jutge penal corresponent a la circumscripció del jutjat de violència sobre la dona, si és el cas, o el jutge central penal en l'àmbit que li és propi, sense perjudici de la competència del jutge d'instrucció de guàrdia del lloc de comissió del delictes per a dictar sentència de conformitat, del jutge de violència sobre la dona competent, si és el cas, en els termes establits en l'article 801, així com dels jutjats d'instrucció competents per a dictar sentència en el procés per acceptació de decret.»

Dos. Se'n modifica l'article 17, que queda redactat de la manera següent:

«1. Cada delictes donarà lloc a la formació d'una única causa.

No obstant això, els delictes connexos seran investigats i enjudiciats en la mateixa causa quan la investigació i la prova en conjunt dels fets resulten convenients per al seu esclariment i per a la determinació de les responsabilitats procedents llevat que suppose excessiva complexitat o dilació per al procés.

2. Als efectes de l'atribució de jurisdicció i de la distribució de la competència es consideren delictes connexos:

1r. Els comesos per dos o més persones reunides.

2n. Els comesos per dos o més persones en distints llocs o temps si ha precedit concert per a això.

3r. Els comesos com a mitjà per a perpetrar-ne d'altres o facilitar-ne l'execució.

4t. Els comesos per a procurar la impunitat d'altres delictes.

5é. Els delictes d'afavoriment real i personal i el blanqueig de capitals respecte al delictes antecedent.

6é. Els comesos per diverses persones quan s'ocasionen lesions o danys recíprocs.

3. Els delictes que no siguen connexos però hagen sigut comesos per la mateixa persona i tinguen analogia o relació entre si, quan siguen de la competència del mateix òrgan judicial, podran ser enjudiciats en la mateixa causa, a instància del Ministeri Fiscal, si la investigació i la prova en conjunt dels fets resulten convenients per al seu esclariment i per a la determinació de les responsabilitats procedents, llevat que suppose excessiva complexitat o dilació per al procés.»

Tres. Se'n modifica l'article 284, que queda redactat de la manera següent:

«1. Immediatament que els funcionaris de la policia judicial s'assabenten d'un delictes públic o siguen requerits per a previndre la instrucció de diligències per raó

d'algun delictes privat, ho participaran a l'autoritat judicial o al representant del Ministeri Fiscal, si poden fer-ho sense cessar en la pràctica de les diligències de prevenció. En qualsevol altre cas, ho faran així que les hagen acabades.

2. No obstant això, quan no hi haja autor conegut del delictes, la policia judicial conservarà l'atestat a disposició del Ministeri Fiscal i de l'autoritat judicial, sense enviar-los-el, llevat que concórrega alguna de les circumstàncies següents:

- a) que es tracte de delictes contra la vida, contra la integritat física, contra la llibertat i indemnitat sexuals o de delictes relacionats amb la corrupció;
- b) que es realitze qualsevol diligència després de transcorregudes setanta-dos hores des de l'obertura de l'atestat i aquestes hagen tingut algun resultat; o
- c) que el Ministeri Fiscal o l'autoritat judicial sol·liciten la remissió.

De conformitat amb el dret reconegut en l'article 6 de la Llei 4/2015, de 27 d'abril, de l'Estatut de la Víctima del Delictes, la policia judicial comunicarà al denunciador que en cas que no siga identificat l'autor en el termini de setanta-dos hores, les actuacions no es remetran a l'autoritat judicial, sense perjudici del seu dret a reiterar la denúncia davant de la fiscalia o el jutjat d'instrucció.

3. Si han arreplegat armes, instruments o efectes de qualsevol classe que puguen tindre relació amb el delictes i es troben en el lloc en què aquest es va cometre o en els seus voltants, o en poder del reu o en una altra part coneguda, estendran una diligència expressiva del lloc, temps i ocasió en què es troben, que inclourà una descripció minuciosa perquè es puga formar una idea com cal d'aquests i de les circumstàncies de la seua troballa, que es podrà substituir per un reportatge gràfic. La diligència serà firmada per la persona en poder de la qual s'hagen trobat.

4. La confiscació d'efectes que puguen pertànyer a una víctima del delictes serà comunicada a aquesta. La persona afectada per la confiscació podrà recórrer en qualsevol moment contra la mesura davant del jutge d'instrucció de conformitat amb el que disposa el paràgraf tercer de l'article 334.»

Quatre. El primer paràgraf de l'article 295 queda redactat de la manera següent:

«En cap cas els funcionaris de policia judicial podran deixar transcórrer més de vint-i-quatre hores sense informar l'autoritat judicial o el Ministeri Fiscal de les diligències que hagen efectuat, excepte en els supòsits de força major i en el previst en l'apartat 2 de l'article 284.»

Cinc. Se'n suprimeix l'article 300.

Sis. Se'n modifica l'article 324, que queda redactat en els termes següents:

«1. Les diligències d'instrucció es realitzaran durant el termini màxim de sis mesos des de la data de la interlocutòria d'incoació del sumari o de les diligències prèvies.

No obstant això, abans de l'expiració d'aquest termini, l'instructor, a instància del Ministeri Fiscal i amb audiència prèvia de les parts, podrà declarar la instrucció complexa als efectes previstos en l'apartat següent quan, per circumstàncies sobrevingudes a la investigació, aquesta no puga completar-se raonablement en el termini estipulat o concórreguen de manera sobrevinguda algunes de les circumstàncies previstes en l'apartat següent d'aquest article.

2. Si la instrucció és declarada complexa el termini de duració de la instrucció serà de díhuit mesos, que l'instructor de la causa podrà prorrogar per igual termini o un d'inferior a instància del Ministeri Fiscal i amb audiència prèvia de les parts. La sol·licitud de pròrroga haurà de presentar-se per escrit, almenys, tres dies abans de l'expiració del termini màxim.

Contra la interlocutòria que desestima la sol·licitud de pròrroga no podrà interposar-se cap recurs, sense perjudici que puga reproduir-se aquesta petició en el moment processal oportú.

Es considerarà que la investigació és complexa quan:

- a) recaiga sobre grups o organitzacions criminals,
 - b) tinga per objecte nombrosos fets punibles,
 - c) involucre gran quantitat d'investigats o víctimes,
 - d) exigisca la realització de perícies o de col·laboracions demanades per l'òrgan judicial que impliquen l'examen d'abundant documentació o complicades anàlisis,
 - e) implique la realització d'actuacions en l'estranger,
 - f) necessite la revisió de la gestió de persones juridicoprivades o públiques, o
 - g) es tracte d'un delictes de terrorisme.
3. Els terminis previstos en aquest article quedaran interromputs:
- a) en cas d'acordar-se el secret de les actuacions, durant la duració d'aquest,
 - o
 - b) en cas d'acordar-se el sobreseïment provisional de la causa.

Quan s'alce el secret o les diligències siguen reobertes, continuarà la investigació pel temps que reste fins a completar els terminis previstos en els apartats anteriors, sense perjudici de la possibilitat d'acordar la pròrroga prevista en l'apartat següent.

4. Excepcionalment, abans del transcurs dels terminis establits en els apartats anteriors o, si és el cas, de la pròrroga que haja sigut acordada, si així ho sol·licita el Ministeri Fiscal o alguna de les parts personades, per concórrer raons que ho justifiquen, l'instructor, amb audiència prèvia de les altres parts, podrà fixar un nou termini màxim per a la finalització de la instrucció.

5. Quan el Ministeri Fiscal o les parts, si és el cas, no hagen fet ús de la facultat que els confereix l'apartat anterior, no podran sol·licitar les diligències d'investigació complementàries previstes en els articles 627 i 780 d'aquesta llei.

6. El jutge conclourà la instrucció quan considere que ha complit la seua finalitat. Transcorregut el termini màxim o les seues pròrrogues, l'instructor dictarà interlocutòria de conclusió del sumari o, en el procediment abreujat, la resolució que siga procedent de conformitat amb l'article 779. Si l'instructor no ha dictat alguna de les resolucions mencionades en aquest apartat, el Ministeri Fiscal instarà el jutge a acordar la decisió que siga oportuna. En aquest cas, el jutge d'instrucció haurà de resoldre sobre la sol·licitud en el termini de quinze dies.

7. Les diligències d'investigació acordades abans del transcurs dels terminis legals seran vàlides, sense perjudici de la seua recepció després de l'expiració d'aquests.

8. En cap cas el mer transcurs dels terminis màxims fixats en aquest article donarà lloc a l'arxivament de les actuacions si no concorren les circumstàncies previstes en els articles 637 o 641.»

Set. S'afeg un paràgraf tercer en l'apartat 2 de l'article 790, que queda redactat de la manera següent:

«Quan l'acusació al·legue error en la valoració de la prova per a demanar l'anul·lació de la sentència absolutòria o l'agreujament de la condemnatòria, serà necessari que es justifique la insuficiència o la falta de racionalitat en la motivació fàctica, l'apartament manifest de les màximes d'experiència o l'omissió de tot raonament sobre alguna o algunes de les proves efectuades que puguen tindre rellevància o la nul·litat de les quals haja sigut declarada improcedentment.»

Huit. Se'n modifica l'article 792, que queda redactat de la manera següent:

«1. La sentència de apel·lació es dictarà dins dels cinc dies següents a la vista oral, o dins dels deu dies següents a la recepció de les actuacions per l'Audiència quan no haja sigut procedent realitzar-la.

2. La sentència d'apel·lació no podrà condemnar l'encausat que va resultar absolt en primera instància ni agreujar la sentència condemnatòria que li haja sigut imposada per error en l'apreciació de les proves en els termes que preveu el tercer paràgraf de l'article 790.2.

No obstant això, la sentència, absolutòria o condemnatòria, podrà ser anul·lada i, en aquest cas, es tornaran les actuacions a l'òrgan que va dictar la resolució contra la qual es recorre. La sentència d'apel·lació concretarà si la nul·litat s'ha d'estendre al judici oral i si el principi d'imparcialitat exigeix una nova composició de l'òrgan de primera instància amb vista al nou enjudiciament de la causa.

3. Quan la sentència apel·lada siga anul·lada per trencament d'una forma essencial del procediment, el tribunal, sense entrar en el fons de la decisió, ordenarà que es repose el procediment a l'estat en què es trobava en el moment de cometre's la falta, sense perjudici que conserven la validesa tots aquells actes el contingut dels quals seria idèntic no obstant la falta comesa.

4. Contra la sentència dictada en apel·lació només podrà interposar-se un recurs de cassació en els supòsits previstos en l'article 847, sense perjudici d'allò que s'ha establert respecte de la revisió de sentències fermes, o en l'article següent per a la impugnació de sentències fermes dictades en absència de l'acusat. Quan no s'interpose cap recurs contra la sentència dictada en apel·lació, les interlocutòries es tornaran al jutjat als efectes de l'execució de la sentència.

5. La sentència es notificarà als ofesos i perjudicats pel delicte, encara que no s'hagen mostrat part en la causa.»

Nou. S'introdueix en el llibre IV un nou títol III bis amb la rúbrica i el contingut següents:

«TÍTOL III bis

Procés per acceptació de decret

Article 803 bis a. *Requisits del procés per acceptació de decret.*

En qualsevol moment després que la fiscalia haja iniciat diligències d'investigació o s'haja incoat un procediment judicial i fins que finalitze la fase d'instrucció, encara que no haja sigut cridat a declarar l'investigat, podrà seguir-se el procés per acceptació de decret quan es complisquen cumulativament els requisits següents:

1r. Que el delicte estiga castigat amb pena de multa o de treballs en benefici de la comunitat o amb pena de presó que no excedisca un any i que pugua ser suspesa de conformitat amb el que disposa l'article 80 del Codi Penal, amb privació o sense del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors.

2n. Que el Ministeri Fiscal entenga que la pena en concret aplicable és la pena de multa o treballs en benefici de la comunitat i, si és el cas, la pena de privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors.

3r. Que no estiga personada una acusació popular o particular en la causa.

Article 803 bis b. *Objecte.*

1. El procés per acceptació de decret dictat pel Ministeri Fiscal té per objecte una acció penal exercitada per a la imposició d'una pena de multa o treballs en benefici de la comunitat i, si és el cas, de privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors.

2. A més pot tindre per objecte l'acció civil dirigida a l'obtenció de la restitució de la cosa i la indemnització del perjudici.

Article 803 bis c. *Contingut del decret de proposta d'imposició de pena.*

El decret de proposta d'imposició de pena emés pel Ministeri Fiscal tindrà el contingut següent:

- 1r. Identificació de l'investigat.
- 2n. Descripció del fet punible.
- 3r. Indicació del delictes comés i menció succinta de la prova existent.
- 4t. Breu exposició dels motius pels quals entén, si és el cas, que la pena de presó ha de ser substituïda.
- 5é. Penes proposades. Als efectes d'aquest procediment, el Ministeri Fiscal podrà proposar la pena de multa o treballs en benefici de la comunitat, i, si és el cas, la de privació del dret a conduir vehicles de motor i ciclomotors, reduïda fins a un terç respecte de la legalment prevista, encara que suppose la imposició d'una pena inferior al límit mínim previst en el Codi Penal.
- 6é. Peticions de restitució i indemnització, si és el cas.

Article 803 bis d. *Remissió al jutjat d'instrucció.*

El decret de proposta d'imposició de pena dictat pel Ministeri Fiscal es remetrà al jutjat d'instrucció per a l'autoritze i el notifique a l'investigat.

Article 803 bis e. *Interlocutòria d'autorització.*

1. El jutjat d'instrucció autoritzarà el decret de proposta d'imposició de pena quan es complisquen els requisits establits en l'article 803 bis a.
2. Si el jutjat d'instrucció no autoritza el decret, aquest quedarà sense efecte.

Article 803 bis f. *Notificació de la interlocutòria i citació de compareixença.*

1. Dictada la interlocutòria d'autorització del decret pel jutjat d'instrucció, el notificarà junt amb el decret a l'encausat, a qui citarà perquè comparega davant del tribunal en la data i en el dia que s'assenyale.
2. En la notificació del decret s'informarà l'encausat de la finalitat de la compareixença, de la preceptiva assistència de lletrat per a la seua celebració i dels efectes de la seua incompareixença o, en cas de comparéixer, del seu dret a acceptar o rebutjar la proposta continguda en el decret. També se l'informarà que, en cas que no estiga defés per un lletrat en la causa, ha d'assessorar-se amb un advocat de confiança o sol·licitar un advocat d'ofici abans del terme previst en l'article següent.

Article 803 bis g. *Sol·licitud d'assistència lletrada.*

Si l'encausat no té assistència lletrada se li designarà un advocat d'ofici perquè l'assessor i l'assistisca.

Perquè la compareixença puga celebrar-se, la sol·licitud de designació d'advocat d'ofici ha de realitzar-se en el termini de cinc dies hàbils abans de la data per a la qual estiga assenyalada.

Article 803 bis h. *Compareixença.*

1. Per a l'acceptació de la proposta de sanció l'encausat haurà de comparéixer en el jutjat d'instrucció assistit de lletrat.
2. Si l'encausat no compareix o rebutja la proposta del Ministeri Fiscal, totalment o parcialment quant a les penes o a la restitució o indemnització, aquesta quedarà sense efecte. Si l'encausat compareix sense lletrat, el jutge suspendrà la compareixença d'acord amb el que disposa l'article 746 i assenyalà una nova data per a celebrar-la.

3. En la compareixença el jutge, en presència del lletrat, s'assegurarà que l'encausat comprén el significat del decret de proposta d'imposició de pena i els efectes de la seua acceptació.

4. La compareixença serà registrada íntegrament per mitjans audiovisuals, i es documentarà d'acord amb les regles generals en cas d'impossibilitat material.

Article 803 bis i. *Conversió del decret en sentència condemnatòria.*

Si l'encausat accepta en la compareixença la proposta de pena en tots els seus termes, el jutjat d'instrucció li atribuirà el caràcter de resolució judicial ferma, que en el termini de tres dies documentarà en la forma i amb tots els efectes de sentència condemnatòria, la qual no serà susceptible de cap recurs.

Article 803 bis j. *Ineficàcia del decret de proposta de pena.*

Si el decret de proposta de pena esdevé ineficaç per no ser autoritzat pel jutjat d'instrucció, per incompareixença o per falta d'acceptació de l'encausat, el Ministeri Fiscal no es trobarà vinculat pel seu contingut i prosseguirà la causa per la via que corresponga.»

Deu. S'introdueix en el llibre IV un nou títol III ter amb la rúbrica i el contingut següents:

«TÍTOL III ter

De la intervenció de tercers afectats pel decomís i del procediment de decomís autònom

CAPÍTOL I

De la intervenció en el procés penal dels tercers que puguen resultar afectats pel decomís

Article 803 ter a. *Resolució judicial de crida al procés.*

1. El jutge o tribunal acordarà, d'ofici o a instància de part, la intervenció en el procés penal d'aquelles persones que puguen resultar afectades pel decomís quan consten fets dels quals puga derivar-se raonablement:

- a) que el bé el decomís del qual se sol·licita pertany a un tercer diferent de l'investigat o encausat, o
- b) que hi ha tercers titulars de drets sobre el bé el decomís del qual se sol·licita que es podrien veure afectats per aquest.

2. Es podrà prescindir de la intervenció dels tercers afectats en el procediment quan:

- a) no s'haja pogut identificar o localitzar el possible titular dels drets sobre el bé el decomís del qual se sol·licita, o
- b) hi haja fets dels quals puga derivar-se que la informació en què es funda la pretensió d'intervenció en el procediment no és certa, o que els suposats titulars dels béns el decomís dels quals se sol·licita són persones interposades vinculades a l'investigat o encausat o que actuen en connivència amb ell.

3. Contra la resolució per la qual el jutge declare improcedent la intervenció del tercer en el procediment podrà interposar-se un recurs d'apel·lació.

4. Si l'afectat pel decomís ha manifestat al jutge o tribunal que no s'oposa al decomís, no s'acordarà la seua intervenció en el procediment o es posarà fi a la que ja haja sigut acordada.

5. En cas que s'acorde rebre declaració de l'afectat pel decomís, se l'instruirà del contingut de l'article 416.

Article 803 ter b. *Especialitats de la intervenció i citació a judici del tercer afectat.*

1. La persona que puga resultar afectada pel decomís podrà participar en el procés penal des que se n'haja acordat la intervenció, encara que aquesta participació estarà limitada als aspectes que afecten directament els seus béns, drets o situació jurídica i no es podrà estendre a les qüestions relacionades amb la responsabilitat penal de l'encausat.

2. Per a la intervenció del tercer afectat pel decomís serà preceptiva l'assistència lletrada.

3. L'afectat pel decomís serà citat al judici de conformitat amb el que disposa aquesta llei. En la citació s'indicarà que el judici podrà ser celebrat en absència d'aquest i que s'hi podrà resoldre, en tot cas, sobre el decomís sol·licitat.

L'afectat pel decomís podrà actuar en el judici per mitjà de la seua representació legal, sense que hi siga necessària la seua presència física.

4. La incompareixença de l'afectat pel decomís no impedirà la continuació del judici.

Article 803 ter c. *Notificació i impugnació de la sentència.*

La sentència en què s'acorde el decomís serà notificada a la persona afectada per aquest encara que no haja comparegut en el procés, sense perjudici del que disposa l'apartat 2 de l'article 803 ter a. La persona afectada podrà interposar contra la sentència els recursos que preveu aquesta llei, encara que haurà de circumscriure el seu recurs als pronunciaments que afecten directament els seus béns, drets o situació jurídica, i no podrà estendre'l a les qüestions relacionades amb la responsabilitat penal de l'encausat.

Article 803 ter d. *Incompareixença del tercer afectat pel decomís.*

1. La incompareixença del tercer afectat pel decomís que va ser citat de conformitat amb el que disposa aquesta llei tindrà com a efecte la seua declaració en rebel·lia. La rebel·lia del tercer afectat es regirà per les normes establides per la Llei d'Enjudiciament Civil respecte al demandat rebel, incloent-hi les previstes per a les notificacions, els recursos enfront de la sentència i la rescissió de la sentència ferma a instància del rebel, si bé, en cas de rescissió de la sentència, aquesta es limitarà als pronunciaments que afecten directament el tercer en els seus béns, drets o situació jurídica. En aquest cas, es remetrà certificació al tribunal que haja dictat sentència en primera instància, si és diferent del que haja dictat la sentència rescissòria i, a continuació, se seguiran les regles següents:

a) S'atorgarà al tercer un termini de deu dies per a presentar un escrit de contestació a la demanda de decomís, amb proposició de prova, en relació amb els fets rellevants per al pronunciament que l'afecte.

b) Presentat l'escrit dins de termini, l'òrgan jurisdiccional resoldrà sobre l'admissibilitat de prova per mitjà d'interlocutòria i, d'acord amb les normes generals, s'assenyalarà data per a la vista, l'objecte de la qual se cenyirà a l'enjudiciament de l'acció civil plantejada contra el tercer o de l'afecció dels seus béns, drets o situació jurídica per l'acció penal.

c) Contra la sentència es podran interposar els recursos que preveu aquesta llei.

Si no es presenta un escrit de contestació a la demanda en termini o el tercer no compareix en la vista degudament representat es dictarà, sense més tràmit, sentència coincident amb la rescindida en els pronunciaments afectats.

2. Els mateixos drets previstos en l'apartat anterior es reconeixen al tercer afectat que no haja tingut l'oportunitat d'oposar-se al decomís perquè en desconeixia l'existència.

CAPÍTOL II

Procediment de decomís autònom

Article 803 ter e. *Objecte.*

1. Podrà ser objecte del procediment de decomís autònom regulat en el present títol l'acció per mitjà de la qual se sol·licita el decomís de béns, efectes o guanys, o un valor equivalent a aquests, quan no haja sigut exercitada amb anterioritat, excepte el que disposa l'article 803 ter p.

2. En particular, serà aplicable aquest procediment en els casos següents:

a) Quan el fiscal, en el seu escrit d'acusació, es limite a sol·licitar el decomís de béns i reserve expressament per a aquest procediment la seua determinació.

b) Quan se sol·licite com a conseqüència de la comissió d'un fet punible l'autor del qual haja mort o no puga ser enjudiciat per trobar-se en rebel·lia o incapacitat per a comparéixer en judici.

3. En cas de reserva de l'acció pel fiscal, el procediment de decomís autònom només podrà ser iniciat quan el procés en què es resolga sobre les responsabilitats penals de l'encausat ja haja conclòs amb sentència ferma.

Article 803 ter f. *Competència.*

Serà competent per al coneixement del procediment de decomís autònom:

- a) el jutge o tribunal que haja dictat la sentència ferma,
- b) el jutge o tribunal que conega de la causa penal suspesa, o
- c) el jutge o tribunal competent per a l'enjudiciament de la causa quan aquesta no s'haja iniciat, en les circumstàncies previstes en l'article 803 ter e.

Article 803 ter g. *Procediment.*

Serán aplicables al procediment de decomís autònom les normes que regulen el judici verbal regulat en el títol III del llibre II de la Llei d'Enjudiciament Civil en el que no siguen contradictòries amb les establides en aquest capítol.

Article 803 ter h. *Exclusivitat del Ministeri Fiscal en l'exercici de l'acció.*

L'acció de decomís en el procediment de decomís autònom l'exercirà exclusivament el Ministeri Fiscal.

Article 803 ter i. *Assistència lletrada.*

Serán aplicables a totes les persones els béns o drets de les quals es puguen veure afectats pel decomís les normes reguladores del dret a l'assistència lletrada de l'encausat previstes en aquesta llei.

Article 803 ter j. *Legitimació passiva i citació a judici.*

1. Serán citats a judici com a demandats els subjectes contra els quals es dirigisca l'acció per la seua relació amb els béns a decomissar.

2. L'encausat rebel serà citat per mitjà de notificació dirigida a la seua representació processal en el procés suspés i la fixació d'edicte en el tauler d'anuncis del tribunal.

3. El tercer afectat pel decomís serà citat de conformitat amb el que preveu l'apartat 3 de l'article 803 ter b.

Article 803 ter k. Compareixença de l'encausat rebel o amb la capacitat modificada judicialment.

1. Si l'encausat declarat rebel en el procés suspés no compareix en el procediment autònom de decomís, se li nomenarà un procurador i un advocat d'ofici que n'assumiran la representació i defensa.

2. La compareixença en el procediment de decomís autònom de l'encausat amb la capacitat modificada judicialment per a comparèixer en el procés penal suspés es regirà per les normes de la Llei d'Enjudiciament Civil.

Article 803 ter l. Demanda de sol·licitud de decomís autònom.

1. La demanda de decomís autònom es presentarà per escrit que expressarà en apartats separats i numerats:

- a) Les persones contra les quals es dirigeix la sol·licitud i els seus domicilis.
- b) El bé o béns el decomís dels quals es pretén.
- c) El fet punible i la seua relació amb el bé o béns.
- d) La qualificació penal del fet punible.
- e) La situació de la persona contra la qual es dirigeix la sol·licitud respecte al bé.
- f) El fonament legal del decomís.
- g) La proposició de prova.
- h) La sol·licitud de mesures cautelars, justificant la conveniència de la seua adopció per a garantir l'efectivitat del decomís, si és procedent.

2. Admesa la demanda, l'òrgan competent adoptarà les resolucions següents:

1r. Acordarà o no les mesures cautelars sol·licitades.

2n. Notificarà la demanda de decomís a les parts passivament legitimades, a les quals atorgarà un termini de vint dies per a personar-se en el procés i presentar un escrit de contestació a la demanda de decomís.

3. Adoptades les mesures cautelars, l'oposició, modificació o alçament d'aquestes i la prestació de caució substitutòria es desenvoluparà d'acord amb el que preveu el títol VI del llibre III de la Llei d'Enjudiciament Civil en el que no siga contradictori amb les normes establides en aquest capítol.

Article 803 ter m. Escrit de contestació a la demanda de decomís.

1. L'escrit de contestació a la demanda de decomís contindrà, en relació amb els correlatius de l'escrit de demanda, les al·legacions de la part demandada.

2. Si el demandat no interposa el seu escrit de contestació en el termini conferit o si en desisteix, l'òrgan competent acordarà el decomís definitiu dels béns, efectes o guanys, o d'un valor equivalent a aquests.

Article 803 ter n. Resolució sobre prova i vista.

L'òrgan competent resoldrà sobre la prova proposada per interlocutòria, en la qual assenyalarà la data i hora per a la vista d'acord amb les regles generals. Aquesta resolució no serà recurrible, encara que la sol·licitud de prova podrà reiterar-se en el judici.

Article 803 ter o. *Judici i sentència.*

1. El judici es desenvoluparà d'acord amb el que disposa l'article 433 de la Llei d'Enjudiciament Civil i el jutge o tribunal resoldrà mitjançant una sentència en el termini de 20 dies des que finalitze, amb algun dels pronunciaments següents:

- 1r. Estimar la demanda de decomís i acordar el decomís definitiu dels béns.
- 2n. Estimar parcialment la demanda de decomís i acordar el decomís definitiu per la quantitat que corresponga. En aquest cas, es deixaran sense efecte les mesures cautelars que hagen sigut acordades respecte a la resta dels béns.
- 3r. Desestimar la demanda de decomís i declarar que no és procedent per concórrer algun dels motius d'oposició. En aquest cas, es deixaran sense efecte totes les mesures cautelars que hagen sigut acordades.

2. Quan la sentència estime totalment o parcialment la demanda de decomís, identificarà els perjudicats i fixarà les indemnitzacions que siguen procedents.

3. El pronunciament en costes es regirà per les normes generals previstes en aquesta llei.

Article 803 ter p. *Efectes de la sentència de decomís.*

1. La sentència desplegarà els efectes materials de la cosa jutjada en relació amb les persones contra les quals s'haja dirigit l'acció i la raó petitòria plantejada, consistent en els fets rellevants per a l'adopció del decomís, relatius al fet punible i la situació enfront dels béns del demandat.

2. Més enllà de l'efecte material de la cosa jutjada establert en l'apartat anterior, el contingut de la sentència del procediment de decomís autònom no vincularà en el posterior enjudiciament de l'encausat, si es produeix.

En el procés penal posterior contra l'encausat, si es produeix, no se sol·licitarà ni serà objecte d'enjudiciament el decomís de béns sobre el qual s'haja resolt amb efecte de cosa jutjada en el procediment de decomís autònom.

3. Als béns decomissats se'ls donarà la destinació prevista en aquesta llei i en el Codi Penal.

4. Quan el decomís s'haja acordat per un valor determinat, es requerirà la persona en relació amb la qual s'haja acordat perquè pague la quantitat corresponent dins del termini que se li determine; o, en qualsevol altre cas, designe béns per un valor suficient sobre els quals l'ordre de decomís pugua fer-se efectiva.

Si el requeriment no és atès, es procedirà de la manera prevista en l'article següent per a l'execució de l'ordre de decomís.

Article 803 ter q. *Investigació del Ministeri Fiscal.*

1. El Ministeri Fiscal podrà dur a terme, per si mateix, a través de l'Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius o per mitjà d'altres autoritats o dels funcionaris de la policia judicial, les diligències d'investigació que siguen necessàries per a localitzar els béns o drets titularitat de la persona amb relació a la qual s'haja acordat el decomís.

Les autoritats i funcionaris dels quals el Ministeri Fiscal demane la col·laboració estaran obligats a prestar-la amb l'advertència d'incórrer en un delictes de desobediència, llevat que les normes que regulen la seua activitat disposen una altra cosa o fixen límits o restriccions que hagen de ser atesos, i en aquest cas traslladaran al fiscal els motius de la seua decisió.

2. Quan el fiscal considere necessari dur a terme alguna diligència d'investigació que haja de ser autoritzada judicialment, presentarà la sol·licitud al jutge o tribunal que haja conegut del procediment de decomís.

3. Així mateix, el Ministeri Fiscal podrà dirigir-se a les entitats financeres, organismes i registres públics i persones físiques o jurídiques perquè faciliten, en el

marc de la seua normativa específica, la relació de béns o drets de l'executat dels quals tinguen constància.

Article 803 ter r. *Recursos i revisió de la sentència ferma.*

1. Són aplicables en el procediment de decomís autònom les normes reguladores dels recursos aplicables al procés penal abreviat.
2. Són aplicables al procediment de decomís autònom les normes reguladores de la revisió de sentències fermes.

Article 803 ter s. *Incompareixença de l'encausat rebel i del tercer afectat.*

La incompareixença de l'encausat rebel i del tercer afectat en el procediment de decomís autònom es regirà pel que disposa l'article 803 ter d.

Article 803 ter t. *Acumulació de sol·licitud de decomís contra l'encausat rebel o persona amb la capacitat modificada judicialment en la causa seguida contra un altre encausat.*

En el supòsit en què la causa seguida contra l'encausat rebel o persona amb la capacitat modificada judicialment continue per a l'enjudiciament d'un o més encausats, podrà acumular-se en la mateixa causa l'acció de decomís autònom contra els primers.

Article 803 ter u. *Presentació de nova sol·licitud de decomís.*

El Ministeri Fiscal podrà sol·licitar al jutge o tribunal que dicte una nova ordre de decomís quan:

- a) es descobrisca l'existència de béns, efectes o guanys a què s'haja d'estendre el decomís però de l'existència o titularitat dels quals no s'haja tingut coneixement quan es va iniciar el procediment de decomís, i
- b) no s'haja resolt anteriorment sobre la procedència del seu decomís.»

Onze. S'introdueix un nou article 846 ter amb el contingut següent:

«1. Les interlocutòries que suposen la finalització del procés per falta de jurisdicció o sobreseïment lliure i les sentències dictades per les audiències provincials o la Sala Penal de l'Audiència Nacional en primera instància són recurribles en apel·lació davant de les sales civil i penal dels tribunals superiors de justícia del seu territori i davant de la Sala d'Apel·lació de l'Audiència Nacional, respectivament, que resoldran les apel·lacions en sentència.

2. La sala civil i penal dels tribunals superiors de justícia i la Sala d'Apel·lació de l'Audiència Nacional es constituïran amb tres magistrats per al coneixement dels recursos d'apel·lació previstos en l'apartat anterior.

3. Els recursos d'apel·lació contra les resolucions previstes en l'apartat 1 d'aquest article es regiran pel que disposen els articles 790, 791 i 792 d'aquesta llei, si bé les referències efectuades als jutjats penals es consideraran realitzades a l'òrgan que haja dictat la resolució contra la qual es recorre i les referències a les audiències al que siga competent per al coneixement del recurs.»

Dotze. Se'n modifica l'article 847, que queda redactat de la manera següent:

«1. El recurs de cassació és procedent:

a) Per infracció de llei i per trencament de forma contra:

1r. Les sentències dictades en única instància o en apel·lació per la sala civil i penal dels tribunals superiors de justícia.

2n. Les sentències dictades per la Sala d'Apel·lació de l'Audiència Nacional.

b) Per infracció de llei del motiu previst en el número 1r de l'article 849 contra les sentències dictades en apel·lació per les audiències provincials i la Sala Penal de l'Audiència Nacional.

2. Queden exceptuades aquelles que es limiten a declarar la nul·litat de les sentències recaigudes en primera instància.»

Tretze. Se'n modifica l'article 848, que quedarà redactat de la manera següent:

«Es podrà recórrer en cassació, únicament per infracció de llei, contra les interlocutòries per a les quals la llei autoritze aquest recurs de manera expressa i les interlocutòries definitives dictades en primera instància i en apel·lació per les audiències provincials o per la Sala Penal de l'Audiència Nacional quan suposen la finalització del procés per falta de jurisdicció o sobreseïment lliure i la causa s'haja dirigit contra l'encausat per mitjà d'una resolució judicial que supose una imputació fundada.»

Catorze. S'addiciona un paràgraf segon en l'article 889, que queda redactat en els termes següents:

«Article 889.

Per a denegar l'admissió del recurs serà necessari que l'acord s'adopte per unanimitat.

La inadmissió a tràmit del recurs de cassació en el supòsit previst en l'article 847.1.b) podrà acordar-se per providència succintament motivada, sempre que hi haja unanimitat per carència d'interès cassacional.»

Quinze. Se'n modifica l'article 954, que queda redactat en els termes següents:

«1. Es podrà sol·licitar la revisió de les sentències fermes en els casos següents:

a) Quan haja sigut condemnada una persona en sentència penal ferma que haja valorat com a prova un document o testimoni declarats després falsos, la confessió de l'encausat arrancada per violència o coacció o qualsevol altre fet punible executat per un tercer, sempre que aquests aspectes resulten declarats per sentència ferma en procediment penal seguit a aquest efecte. No serà exigible la sentència condemnatòria quan el procés penal iniciat amb aquest fi siga arxivat per prescripció, rebel·lia, defunció de l'encausat o una altra causa que no supose una valoració de fons.

b) Quan haja recaigut sentència penal ferma que haja condemnat pel delictes de prevaricació algun dels magistrats o jutges intervinents en virtut d'alguna resolució recaiguda en el procés en què recaiga la sentència la revisió de la qual es pretén, sense la qual la sentència hauria sigut distinta.

c) Quan sobre el mateix fet i encausat hagen recaigut dos sentències fermes.

d) Quan després de la sentència sobrevinga el coneixement de fets o elements de prova, que, si hagueren sigut aportats, haurien determinat l'absolució o una condemna menys greu.

e) Quan, resolta una qüestió prejudicial per un tribunal penal, dicte amb posterioritat sentència ferma el tribunal no penal competent per a la resolució de la qüestió que resulte contradictòria amb la sentència penal.

2. Serà motiu de revisió de la sentència ferma de decomís autònom la contradicció entre els fets declarats provats en aquesta i els declarats provats en la sentència ferma penal que, si és el cas, es dicte.

3. Es podrà sol·licitar la revisió d'una resolució judicial ferma quan el Tribunal Europeu de Drets Humans haja declarat que aquesta resolució va ser dictada en

violació d'algun dels drets reconeguts en el Conveni europeu per a la protecció dels drets humans i llibertats fonamentals i els seus protocols, sempre que la violació, per la seua naturalesa i gravetat, comporte efectes que persistisquen i no puguen cessar de cap altra manera que no siga per mitjà d'aquesta revisió.

En aquest supòsit, la revisió només podrà ser sol·licitada per qui, estant legitimat per a interposar aquest recurs, haja sigut demandant davant del Tribunal Europeu de Drets Humans. La sol·licitud haurà de formular-se en el termini d'un any des que adquirisca fermesa la sentència del mencionat tribunal.»

Setze. Es modifica l'apartat 1 de l'article 964, que queda redactat de la manera següent:

«1. En els supòsits no previstos per l'article 962, quan la policia judicial tinga notícia d'un fet que presente els caràcters d'algun delictes lleu, formarà de manera immediata el corresponent atestat que remetrà sense dilació al jutjat de guàrdia excepte per a aquells supòsits exceptuats en l'article 284 d'aquesta llei. Aquest atestat recollirà les diligències efectuades, així com l'oferiment d'accions a l'ofés o perjudicat, realitzat d'acord amb els articles 109, 110 i 967, i la designació, si en tenen, d'una adreça de correu electrònic i un número de telèfon al qual seran remeses les comunicacions i notificacions que hagen de realitzar-se. Si no els poden facilitar o ho sol·liciten expressament, les notificacions els seran remeses per correu ordinari al domicili que designen.»

Dèsset. S'addiciona un nou paràgraf a l'article 985, que queda redactat de la manera següent:

«Article 985.

L'execució de les sentències en causes per delictes correspon al tribunal que haja dictat la que siga ferma.

L'execució de les sentències recaigudes en el procés per acceptació de decret, quan el delictes siga lleu, correspon al jutjat que l'haja dictat. »

Díhuit. S'hi incorpora una nova disposició addicional quinta amb la redacció següent:

«Disposició addicional quinta. *Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius.*

1. L'Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius és l'òrgan administratiu al qual corresponen les funcions de localització, recuperació, conservació, administració i realització d'efectes procedents d'activitats delictives en els termes que preveu la legislació penal i processal.

Quan siga necessari per a l'exercici de les seues funcions i realització dels seus fins, l'Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius podrà demanar la col·laboració de qualssevol entitats públiques i privades, que estaran obligades a prestar-la de conformitat amb la seua normativa específica.

2. Els recursos que s'encomanen a l'Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius abans que es dicte una resolució judicial ferma de decomís es podran gestionar a través del compte de depòsits i consignacions judicials quan es tracte dels diners resultants de l'embargament o la realització anticipada dels efectes. Per als restants béns, en atenció a les circumstàncies, l'Oficina podrà gestionar-los de qualsevol de les maneres previstes en la legislació aplicable a les administracions públiques. Els interessos dels diners i els rendiments i fruits dels béns es destinaran a satisfer els costos de gestió, incloent-hi els que corresponguen a l'Oficina; la quantitat restant es conservarà a resultes del que es dispose mitjançant una resolució judicial ferma de decomís.

Quan recaiga una resolució judicial ferma de decomís, els recursos obtinguts seran objecte de realització i la quantitat obtinguda s'aplicarà en la forma prevista en l'article 367 quinquies de la Llei d'Enjudiciament Criminal. La quantitat restant, així

com el producte obtingut per la gestió dels béns durant el procés, es transferirà al Tresor com a ingrés de dret públic, del qual una vegada deduïdes les despeses de funcionament i gestió de l'Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius, dotats en el Pressupost del Ministeri de Justícia, s'afecta fins a un 50 per cent a la satisfacció dels fins assenyalats en l'apartat següent. Aquests ingressos generaran crèdit en el pressupost del Ministeri de Justícia, d'acord amb el que estableix la Llei General Pressupostària.

Els costos de gestió i les despeses previstes en els paràgrafs anteriors podran estimar-se de la manera en què es determine reglamentàriament.

3. Són fins propis dels recursos obtinguts per l'Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius com a conseqüència de les resolucions judicials de decomís els següents:

- a) el suport a programes d'atenció a víctimes del delictes, incloent-hi l'impuls i dotació de les oficines d'assistència a les víctimes,
- b) el suport als programes socials orientats a la prevenció del delictes i el tractament del delinqüent,
- c) la intensificació i millora de les actuacions de prevenció, investigació, persecució i repressió de delictes,
- d) la cooperació internacional en la lluita contra les formes greus de criminalitat,
- e) i els que puguen determinar-se reglamentàriament.

4. En la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat de cada any es determinarà el percentatge objecte d'afectació als fins assenyalats en aquesta disposició. Els criteris per a la distribució dels recursos afectats seran fixats anualment mitjançant un acord del Consell de Ministres.»

Dènou. S'hi incorpora una nova disposició addicional sexta amb la redacció següent:

«Disposició addicional sexta. *Procediment.*

Sense perjudici del que s'ha establert per als processos especials, els delictes que alternativament o conjuntament estiguen castigats amb una pena lleu i una altra menys greu se substanciaran pel procediment abreujat o, si és el cas, pel procediment per a l'enjudiciament ràpid de determinats delictes o pel procés per acceptació de decret.»

Disposició addicional única. *Previsió de costos.*

Les mesures incloses en aquesta norma no podran suposar increment de dotacions de personal, ni de retribucions, ni d'altres despeses de personal.

Disposició transitòria única. *Legislació aplicable.*

1. Aquesta llei s'aplicarà als procediments penals incoats després de la seua entrada en vigor.

2. L'article 954 s'aplicarà també a les sentències que adquirisquen fermesa després de la seua entrada en vigor.

El supòsit previst en l'apartat 3 de l'article 954 s'aplicarà a les sentències del Tribunal Europeu de Drets Humans que adquirisquen fermesa després de la seua entrada en vigor.

3. L'article 324 s'aplicarà als procediments que es troben en tramitació a l'entrada en vigor d'aquesta llei. A aquest efecte, es considerarà el dia d'entrada en vigor com a dia inicial per al còmput dels terminis màxims d'instrucció que es fixen en la present llei.

Disposició derogatòria única. *Derogació de normes.*

Queden derogades totes les disposicions que s'oposen al que estableix aquesta llei.

Disposició final primera. *Modificació de la Llei Hipotecària.*

Es modifica el paràgraf setè de l'article 20 de la Llei Hipotecària, que queda redactat en els termes següents:

«No podrà prendre's anotació de demanda, embargament o prohibició de disposar, ni qualsevol altra prevista en la llei, si el titular registral és persona diferent d'aquella contra la qual s'ha dirigit el procediment. En els procediments criminals i en els de decomís podrà prendre's anotació d'embargament preventiu o de prohibició de disposar dels béns, com a mesura cautelar, quan a judici del jutge o tribunal hi haja indicis racionals que el verdader titular d'aquests és l'encausat, i ho farà constar així en el manament.»

Disposició final segona. *Títol competencial.*

Aquesta llei es dicta a l'empara de la competència que atribueix en exclusiva a l'Estat l'article 149.1.6a de la Constitució Espanyola en matèria de legislació processal.

La disposició final primera es dicta a l'empara de les competències exclusives de l'article 149.1.8a de la Constitució Espanyola en matèria d'ordenació dels registres i instruments públics.

Disposició final tercera. *Incorporació de dret de la Unió Europea.*

Per mitjà d'aquesta llei s'incorpora al dret espanyol la Directiva 2014/42/UE, del Parlament Europeu i del Consell, de 3 d'abril de 2014, sobre l'embargament i el decomís dels instruments i del producte del delictes en la Unió Europea.

Disposició final quarta. *Entrada en vigor.*

La present llei entrarà en vigor als dos mesos de ser publicada en el «Boletín Oficial del Estado».

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen aquesta llei i que la facen complir.

Madrid, 5 d'octubre de 2015.

FELIPE R.

El president del Govern,
MARIANO RAJOY BREY